

EIROPAS PARLAMENTS

2004

2009

Ārlietu komiteja

2007/2274(INI)

22.1.2008

ZIŅOJUMA PROJEKTS

par gada ziņojumu par cilvēktiesībām pasaulē 2007. gadā un ES politiku šajā
jautājumā
(2007/2274(INI))

Ārlietu komiteja

Referents: *Marco Cappato*

PR_INI

SATURS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par gada ziņojumu par cilvēktiesībām pasaulē 2007. gadā un ES politiku šajā jautājumā (2007/2274(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Savienības devīto gada pārskatu par cilvēktiesībām (2007)¹,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 3., 6., 11., 13. un 19. pantu un EK līguma 177. un 300. pantu,
- ņemot vērā Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju un visus attiecīgos starptautiskos cilvēktiesību instrumentus²,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtus,
- ņemot vērā visas Apvienoto Nāciju Organizācijas cilvēktiesību konvencijas un to fakultatīvos protokolus,
- ņemot vērā reģionālos cilvēktiesību instrumentus, tostarp īpaši Āfrikas Cilvēktiesību hartu un Hartai par sieviešu tiesībām Āfrikā pievienoto fakultatīvo protokolu,
- ņemot vērā Starptautiskās krimināltiesas (SKT) Romas Statūtu spēkā stāšanos 2002. gada 1. jūlijā un tā rezolūcijas attiecībā uz Starptautisko Krimināltiesu³,
- ņemot vērā Eiropas Padomes Konvenciju par rīcību pret cilvēku tirdzniecību un Eiropas Savienības 2005. gada plānu par labāko praksi, standartiem un procedūrām cilvēku tirdzniecības apkarošanai un novēršanai⁴,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (*ECHR*) Protokolu Nr. 13 par nāvessoda atcelšanu jebkādos apstākļos,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju pret spīdzināšanu un citiem nežēlīgiem, necilvēcīgiem vai cieņu pazemojošiem apiešanās un sodīšanas veidiem,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju par bērnu tiesībām,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju par jebkādas sieviešu diskriminācijas izskaušanu un tās fakultatīvo protokolu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu⁵,

¹ Padomes dokuments 13288/1/07

² Skatīt šīs rezolūcijas pielikumu.

³ OV C 379, 7.12.1998., 265. lpp.; OV C 262, 18.9.2001., 262. lpp.; OV C 293 E, 28.11.2002., 88. lpp.; OV C 271 E, 12.11.2003., 576. lpp.

⁴ OV C 311, 9.12.2005., 1. lpp.

⁵ OV C 303, 14.12.2007., 1. lpp.

- ņemot vērā ĀKK un EK Partnerattiecību nolīgumu un tā korektūru¹,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta iepriekšējo rezolūciju par cilvēktiesību stāvokli pasaulē,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 7. jūnija rezolūciju par ANO Cilvēktiesību padomes piekto sesiju un sarunu par ANO Cilvēktiesību padomi (*UNHRC*) rezultātus²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2006. gada 14. februāra rezolūciju par cilvēktiesību un demokrātijas klauzulu Eiropas Savienības nolīgumos³,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 1. februāra rezolūciju par iniciatīvu vispārēja nāvessoda moratorija atbalstam⁴ un ANO Ģenerālajā asamblejā 2007. gada 18. decembrī pieņemto rezolūciju par nāvessoda moratoriju visā pasaulē,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2001. gada 20. septembra rezolūciju par sieviešu dzimumorgānu kropļošanu⁵, kurā apstiprināts, ka jebkāda šāda veida kropļošana jebkādā pakāpē ir vardarbība pret sievietēm un viņu pamattiesību pārkāpums,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2007. gada 6. septembra rezolūciju par cilvēktiesību dialogu un apspriežu norisi ar trešām valstīm, kurā uzsvērts, ka sieviešu tiesības ir skaidri jārisina visos cilvēktiesību dialogos⁶,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2006. gada 6. jūlija rezolūciju par vārda brīvību internetā⁷,
- ņemot vērā visas Eiropas Parlamenta pieņemtās steidzamās rezolūcijas par cilvēktiesībām,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Cilvēktiesību forumu, kas notika 2007. gadā Lisabonā,
- ņemot vērā ANO Konvenciju par invalīdu tiesībām, ko 2007. gada 30. martā parakstīja Eiropas Kopienas un vairums tās dalībvalstu un kurā noteikts pienākums iekļaut invalīdu intereses un bažas cilvēktiesību pasākumos attiecībā uz trešām valstīm,
- ņemot vērā Eiropas Savienības delegāciju un dienestu pamatnostādnes par invaliditāti un attīstību, kas tika publicētas 2004. gada jūlijā,
- ņemot vērā ANO Cilvēktiesību aizstāvju deklarāciju un ANO ģenerālsekretāra īpašā pārstāvja darbību attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvju stāvokli,
- ņemot vērā Starptautisko konvenciju visu personu aizsardzībai no piespiedu pazušanas, kas tika pieņemta 2006. gada decembrī,
- ņemot vērā Eiropas Savienības pamatnostādnes starptautisko humanitāro tiesību

¹ OV L 317, 15.12.2000., 3. lpp.; OV L 209, 11.8.2005., p. 27. lpp.

² Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0235.

³ OV C 290 E, 29.11.2006., 107. lpp.

⁴ OV C 250 E, 25.10.2007., 91. lpp.

⁵ OV C 77 E, 28.3.2002., 126. lpp.

⁶ Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0381.

⁷ OV C 303 E, 13.12.2006., 879. lpp.

ievērošanas veicināšanai¹, par bērniem un bruņotiem konfliktiem un par cilvēktiesību aizstāvjiem,

- ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas atzinumu (A6-0000/2008),
- A. tā kā Eiropas Savienības gada pārskats par cilvēktiesībām 2007. gadā, ko sagatavoja Padome un Komisija, sniedz vispārēju pārskatu par Eiropas Savienības iestāžu darbību attiecībā uz cilvēktiesībām Eiropas Savienībā un ārpus tās;
- B. tā kā 2007. gada ziņojums ir izdots, lai pārbaudītu, novērtētu un īpašos gadījumos sniegtu konstruktīvu kritiku par Komisijas un Padomes darbībām cilvēktiesību jomā un Eiropas Parlamenta vispārējām darbībām;
- C. tā kā ir jāapzinās, ka ES iekšējā kārtība cilvēktiesību jomā tieši ietekmē tās uzticamību un spēju īstenot efektīvu ārpolitiku,
- D. tā kā cilvēktiesības un to aizsardzību nosaka un vienlaikus nostiprina tiesiskums, demokrātiska pārvalde, varas dalīšanas princips un politiskā atbildība, baznīcas un valsts nodalīšana, kā arī politiskajās tiesībās, kas var ļaut cilvēkiem aizsargāt pašiem savas cilvēktiesības;
- E. tā kā ir jācenšas pievērst lielāka uzmanība cilvēka pamattiesību, jo īpaši politisko tiesību, ievērošanai, noslēdzot un īstenojot divpusējus vai reģionālus tirdzniecības nolīgumus, pat tādus, kas noslēgti ar svarīgiem tirdzniecības partneriem;
- F. tā kā taisnīgums, brīvība, demokrātija un tiesiskums, garantējot pamatbrīvības un cilvēktiesības, ir ilgtspējīga miera pīlāri un tā kā ilgtspējīgu mieru nevar sasniegt ar darījumiem, lai aizsargātu tos, kas atbildīgi par sistemātiskiem cilvēktiesību vai starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumiem;
- G. tā kā cilvēktiesību veicināšanas politika joprojām ir apdraudēta dažādos pasaules reģionos, jo cilvēktiesību pārkāpumi nenovēršami ir saistīti ar to izdarītāju centieniem samazināt jebkuras cilvēktiesības nostiprinošas politikas ietekmi, jo īpaši valstīs, kurās cilvēktiesību pārkāpumi ir būtiski, lai nedemokrātiska valdība varētu palikt pie varas;
- H. tā kā 82 % invalīdu attīstības valstīs joprojām dzīvo zem nabadzības sliekšņa un cieš no vissmagākajiem cilvēktiesību pārkāpumiem, tostarp tiesību uz dzīvību liegšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās, un tā kā bērnu invalīdu stāvoklis rada īpašas bažas šajā sakarā;
- I. tā kā saskaņā ar Pasaules Veselības organizācijas Konstitūciju „augstākie sasniedzamie veselības standarti ir viena no katra cilvēka pamattiesībām neatkarīgi no dzimuma, rases, reliģijas, politiskajiem uzskatiem, ekonomiskā vai sociālā stāvokļa” un tā kā visu cilvēku veselība ir pamatnosacījums, lai sasniegtu mieru un drošību,
1. nosoda to, ka Eiropas Savienība joprojām ir tālu no tā, lai īstenotu saskaņotu un bargu

¹ OV C 327, 23.12.2005., 4. lpp.

politiku cilvēktiesību atbalstam un veicināšanai visā pasaulē; uzskata, ka ir jāpanāk ievērojams progress, lai nodrošinātu striktu atbilstību pašreizējiem ES noteikumiem cilvēktiesību jomā;

2. uzskata, ka, lai ievērojami uzlabotu cilvēktiesību veicināšanu, ko bieži kavē dalībvalstu interešu pārsvars, ir jāveic pasākumi, lai stiprinātu kopējo ārpolitikas un drošības politiku, kurā kā prioritāte jānosaka cilvēktiesību veicināšana;
3. aicina Komisiju un Padomi pielikt lielākas pūles, lai uzlabotu Eiropas Savienības spēju ātri reaģēt uz cilvēktiesību pārkāpumiem trešās valstīs, ne tikai saglabājot aktīvu cilvēktiesību politiku ES politikā attiecībās ar šīm valstīm;

Cilvēktiesību, demokrātijas, miera un nevardarbības pamatprincipi un ierosinājumi

4. atkārtoti apstiprina, ka cilvēktiesības – kā noteikts galvenajos starptautiskajos instrumentos un konvencijās, tostarp Eiropas Savienības Pamattiesību hartā – ir vispārējas tiesības, vēsturiski iegūtas dabiskās tiesības, kuru praktiska un efektīva ievērošana ir būtisks līdzeklis, lai nodrošinātu starptautisko tiesību un kārtības īstenošanu un piemērošanu un miera, brīvības, taisnīguma un demokrātijas veicināšanu;
5. uzskata, ka cilvēktiesību efektīva „piekritība” visā pasaulē vietējās un valstu tiesās vai, kur tas nav iespējams, pārvalstiskās tiesās ir skaidrs galvenais ES politikas virzienu mērķis, sākot ar kopējo ārlietu un drošības politiku;
6. tādēļ aicina Komisiju un Padomi veikt prioritāras darbības – tajā pašā virzienā, kurā Starptautiskās Krimināltiesas izveides darbības – lai atbalstītu visu to tiesu darbību, kas iesaistītas cilvēktiesību aizsardzībā; īpaši uzskata, ka ir maksimāli jāatbalsta Visamerikas Cilvēktiesību tiesas un Āfrikas Cilvēktiesību tiesas darbs un ka jāveic pasākumi, lai palīdzētu veicināt cilvēktiesību tiesas izveidi starp neautoritatīvām un nediktatoriskām valstīm Āzijā un Klusā okeāna reģiona valstīs;
7. uzskata, ka tiesības uz demokrātiju – ar to saprotot katra pilsoņa tiesības saskaņā ar tiesiskumu piedalīties cilvēku suverenitātes īstenošanā iestāžu sistēmā– ir vēsturiski iegūtas vispārējās cilvēktiesības, kas skaidri atzītas Eiropas Cilvēktiesību un pamattiesību aizsardzības konvencijā, 1993. gada Vīnes Deklarācijā un ANO Tūkstošgades deklarācijā; šīs tiesības uz demokrātiju paredz pienākumus starptautiskās sabiedrības iestādēm, Eiropas Savienībai un visām dalībvalstīm strādāt, lai novērstu šķēršļus to pilnai īstenošanai visā pasaulē; tā sasniegšanas stratēģiskajam mērķim ir jābūt patiesas pasaules demokrātijas un demokrātisku organizāciju izveidei, kas jāpanāk, vai nu pārveidojot un stiprinot pašreizējās pārvalstiskās iestādes – kā pamatu izmantojot demokrātisko valstu kopienas, – vai izveidojot jaunas iestādes;
8. uzskata, ka visām valstīm visbeidzot ir jānosaka sava suverenitāte ar pārvalstiskiem noteikumiem un iestādēm, kas izveidotas vai tiks izveidotas, lai garantētu starptautisko cilvēktiesību standartu un līgumu patiesu īstenošanu; uzskata, ka „pilnībā suverena valsts”, jo īpaši gadījumā, kad tā ir veidota, pamatojoties uz etnisku, lingvistisku vai reliģisku dalīšanu, vairs nav piemērota, lai patiesi atbalstītu indivīdu brīvību un uzturētu mieru;

9. uzskata, ka *M. K. Gandhi* sludinātā nevardarbība ir piemērotākais veids, kā nodrošināt, ka tiek īstenotas, atbalstītas, veicinātas un ievērotas cilvēka pamattiesības; uzskata, ka tās veicināšanai ir jābūt ES cilvēktiesību un demokrātijas politikas galvenajam mērķim un plāno sekmēt moderno nevardarbības teoriju un prakses īstenošanu un pētīšanu daļēji ar pagātnē izmantotās labākās prakses salīdzinošās analīzes palīdzību; ierosina 2009. gadā sasaukt Eiropas konferenci par nevardarbību un 2010. gadu nosaukt par „Eiropas nevardarbības gadu”, lai piešķirtu šai idejai galveno politisko lomu; aicina dalībvalstis ANO struktūrā censties nodrošināt „nevardarbības desmitgades laikposmā no 2010.–2020. gadam” pasludināšanu;

Eiropas Savienības 2007. gada pārskats par cilvēktiesībām

10. uzsver Eiropas Savienības gada pārskata par cilvēktiesībām nozīmīgumu, analizējot un novērtējot Eiropas Savienības cilvēktiesību politiku, un atzīst, ka ziņojumā ir sniegts pārskats par Eiropas Savienības ar cilvēktiesībām saistīto pasākumu pieaugošo skaitu;
11. uzskata, ka ir jāsniedz vairāk informācijas, lai novērtētu iepriekšējo politiku un ka jāierosina nosacījumi un pamatnostādnes, lai saskaņotu politikas prioritātes, pamatojoties uz katras atsevišķas valsts gadījumu; atkārtoti aicina novērtēt Eiropas Savienības politiku, instrumentu un iniciatīvu attiecībā uz cilvēktiesībām trešās valstīs izmantošanu un rezultātus, kā arī ieviešot rādītājus un citus izmērāmus novērtēšanas kritērijus;
12. atzinīgi vērtē, ka 2007. gada decembra plenārsēdē Padome un Komisija publiski iepazīstināja ar 2007. gada pārskatu vienlaicīgi ar Parlamenta ikgadējās Saharova balvas par domas brīvību piešķiršanu *Salih Mahmoud Mohamed Osman* no Sudānas; tagad ir ieviesis regulāru praksi un ir izveidojis Eiropas Parlamenta decembra plenārsēdi par ES pasākumu cilvēktiesību jomā ikgadējo kontaktpunktu;
13. vēlreiz aicina Padomi un Komisiju izskatīt iespēju sastādīt vispārēju sarakstu, norādot valstis, kas rada īpašas bažas attiecībā uz cilvēktiesību pārkāpumiem, un uzsver, ka ir svarīgi izstrādāt kritēriju, ar kura palīdzību novērtēt un salīdzināt valstis attiecībā uz to cilvēktiesību rādītāju, ļaujot definēt dažādas valstu kategorijas un tādējādi ļaujot noteikt īpašas politikas prioritātes;

Padomes un Komisijas darbība cilvēktiesību jomā starptautiskā mērogā

14. pauž atzinību par augstā pārstāvja pastāvīgās pārstāves cilvēktiesību jautājumos *Riina Kionka* darbu 2007. gadā; turpina atbalstīt viņas darbību un centienus palielināt pārredzamību un stiprināt Eiropas Savienības lomu cilvēktiesību jautājumos starptautiskā mērogā; cer, ka augstais pārstāvis, Padome un visi dalībvalstu pārstāvji pilnībā atbalstīs cilvēktiesību veicināšanas darbu;
15. uzskata, ka Eiropas Savienības spēja novērst un pārvaldīt krīzes, kā arī reaģēt uz tām ir izrādījusies nepietiekama, un pieprasa Padomei, lai, pamatojoties uz Eiropas drošības un aizsardzības politikas civilajiem aspektiem, pakāpeniski izveidotu „Civilo miera dienestu”, kas pārvaldītu īstermiņa civilās krīzes un ilgtermiņa miera nostiprināšanu; uzskata, ka šajā sakarā Eiropas Savienībai ir jānostiprina faktiskie civilās sabiedrības

tīkli – vietējā, valsts un reģionālā līmenī – lai stiprinātu uzticības veidošanu, jaudas palielināšanu, uzraudzību un informētību, tādējādi atbalstot pilsoniskās sabiedrības līdzdalības reģionālajās un vietējās miera un drošības struktūrās institucionalizāciju;

16. atkārtu savu prasību Komitejai mudināt Eiropas Savienības dalībvalstis un trešās valstis, ar kurām notiek sarunas par pievienošanu nākotnē, parakstīt un ratificēt visas galvenās ANO un Eiropas Padomes cilvēktiesību konvencijas un to fakultatīvos protokolus; īpaši vērš Eiropas Savienības dalībvalstu uzmanību uz vajadzību ratificēt Starptautisko konvenciju par visu migrējošo darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību, kuru vēl neviena dalībvalsts nav ratificējusi¹;
17. aicina Eiropas Kopienī un tās dalībvalstīs nekavējoties ratificēt ANO Konvenciju par invalīdu tiesībām; uzstāj, ka konvencijas fakultatīvais protokols ir uzskatāms par tā neatņemamu sastāvdaļu un aicina konvenciju un protokolu parakstīt vienlaicīgi;
18. uzsver vajadzību uzlabot Eiropas Savienības un tās dalībvalstu aktīvu līdzdalību cilvēktiesību un demokrātijas jautājumos attiecībā uz dalību dažādos starptautiskos forumos 2007. gadā, kā arī ANO Cilvēktiesību padomes (*UNHRC*) pirmajā darbības gadā, ANO Ģenerālajā asamblejā, Eiropas Drošības un sadarbības organizācijā (*OSCE*) un Eiropas Padomē;
19. aicina uzlabot sadarbību un saskaņošanu starp Eiropas Padomi un Eiropas Savienību; atzinīgi vērtē to, ka 2007. gada 11. maijā starp Eiropas Padomi un Eiropas Savienību tika parakstīts Saprāšanās memorands, un aicina abas puses to īstenot praksē; īpaši norāda uz šādiem *J.–C. Juncker* ziņojumā iekļautiem ieteikumiem:
 - ieteikums, ka Eiropas Padomes komisāram cilvēktiesību jautājumos jābūt iestādei, pie kuras Eiropas Savienība līdzīgi kā visas Eiropas Padomes dalībvalstis varētu vērsties ar visām cilvēktiesību problēmām, kuras netika izskatītas pašreizējā uzraudzības un pārraudzības sistēmā;
 - ieteikums, ka sistēma ir jāveido, lai veicinātu un stiprinātu demokrātiju un pilnībā izmantotu Venēcijas Komisijas zināšanas;
20. atzīmē, ka *UNHRC* ir iespējas attīstīties par vērtīgu sistēmu Eiropas Savienības daudzpusējiem centieniem cilvēktiesību jomā; pauž nožēlu par to, ka pēdējā darbības gadā jaunā struktūra nav uzlabojusi ANO darbu cilvēktiesību jomā; tic, ka vispārējā periodiskā pārskata mehānisma īstenošana dos pirmos konkrētos rezultātus un uzlabojumus; aicina Padomi un Komisiju cieši uzraudzīt šo procesu, lai nodrošinātu, ka tajā tiek īstenota ANO Ģenerālās asamblejas Rezolūcija 60/251, kas ir vispārējā periodiskā pārskata sākuma punkts, pamatojoties uz *objektīvu un uzticamu informāciju, uz to, ka katra valsts pildīs savus cilvēktiesību pienākumus un apņemšanās tādā veidā, kas nodrošina vispārēju nodrošinājumu un vienlīdzīgu attieksmi pret visām valstīm*; aicina ES Padomi rast veidus, kādos Eiropas Parlamentu varētu oficiāli iekļaut šīs nesēn izveidotās struktūras sistēmā;
21. atzinīgi vērtē to, ka sūdzību procedūra, kuras pamatā ir iepriekšējā „1503 procedūra”,

¹ No 2007. gada jūnija.

turpinās ļaut indivīdiem un organizācijām pievērst *UNHRC* uzmanību sūdzībām par nopietniem un ticami apstiprinātiem cilvēktiesību pārkāpumiem un aicina Komisiju un Padomi nodrošināt, ka *UNHRC* turpina uzklaut nevalstiskās organizācijas (NVO), lai tās varētu izmantot privilēģijas, ko tām nodrošina to konsultatīvais statuss, iesniegt rakstiskus paziņojumus un sniegt mutiskas deklarācijas;

22. atkārtoti apstiprina īpašo procedūru un valstu mandātu nozīmīgumu Cilvēktiesību padomē; nosoda Eiropas Savienības lēmumu atbalstīt rezolūciju, kurā aicināts neatjaunot Darfūras cilvēktiesību ekspertu pilnvaras, un Cilvēktiesību padomes lēmumu neatjaunot pilnvaras attiecībā uz Baltkrieviju un Kubu;
23. aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis ierosināt Cilvēktiesību padomes pārveidi, lai nodrošinātu, ka tiek uzņemtas tikai tās valstis, kuras ir izsniegušas pastāvīgu uzaicinājumu saskaņā ar visām procedūrām; pēc šādas pārveides aicina piemērot šo noteikumu, lemjot par to, vai ES ir jāatbalsta kandidātvalstis;
24. aicina Eiropas Savienību un tās dalībvalstis palielināt to līdzdalību un koordināciju attiecībā uz demokrātisko valstu kopienu (DVK), ņemot vērā, ka DVK pastāvīgais sekretariāts tiks izveidots Polijā un ka pašlaik šo grupu vada Portugāle, kas oficiāli rīkos nākamo Ministru konferenci, kura notiks 2009. gadā Lisabonā; uzskata, ka Eiropas Savienības aktīvāka līdzdalība varētu stiprināt DVK ietekmi un ticamību, jo īpaši stiprinot demokrātisko valstu vadības virsotni ANO un veicinot pilsoniskās sabiedrības dalībnieku ietverošāku un pamatotāku dalību DVK darbā, jo īpaši attiecībā uz Ministru konferences veidu;
25. šajā sakarā aicina Eiropas Savienību oficiāli uzsākt sarunas ar citām demokrātiskām valdībām no citām reģionālajām grupām, lai sāktu oficiālu sadarbību un konsultāciju *UNHRC*, lai garantētu tādu iniciatīvu panākumus, kas vērstas uz ANO Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā iekļauto principu ievērošanu; uzskata, ka tikai ar tādu demokrātisko valstu starpreģionālo savienību kā DVK saskaņotu darbu Eiropas Savienības daudzpusējie centieni cilvēktiesību jomā var būt efektīvi ANO forumā, kā to parādīja nesenā ANO Ģenerālās asamblejas rezolūcijas par nāvēssoda izmantošanu pasaulē veiksmīgā pieņemšana 2007. gada 18. decembrī;
26. atzinīgi vērtē to, ka Komisija izmantoja savu Kimberlijas procesa priekšsēdētājas stāvokli 2007. gadā, lai stiprinātu mehānismus, kas veidoti, lai apturētu „konflikta dimantu” plūsmu; atkārtoti uzsver Kimberlijas procesa nozīmīgumu, ņemot vērā saikni starp „konflikta dimantu” tirdzniecības apturēšanu un ilgtspējīga miera un drošības sasniegšanu; tāpat atzinīgi vērtē Turcijas un Libērijas jauno dalību 2007. gadā un Kongo Republikas atkārtotu uzņemšanu Kimberlijas procesā (kā 48. dalībnieku, starp kuriem ir arī Eiropas Kopiena, kas pārstāv 27 dalībvalstis);
27. atzinīgi vērtē to, ka trešā starptautiskā konference, kuras mērķis bija noslēgt starptautisku līgumu, aizliedzot kasešu bumbu ražošanu, izmantošanu, pārvietošanu vai glabāšanu saskaņā ar starptautisko humāno tiesību principiem, notika 2007. gada decembrī Vīnē ar pilnu Eiropas Savienības atbalstu¹; aicina Rumāniju un Kipru kā divas

¹ Piedalījās vairāk nekā 140 pilsoniskās sabiedrības pārstāvji un 138 valstis (no kurām 94 valstis ir apstiprinājušas Oslo Deklarāciju vai Oslo procesu).

vienīgās ES dalībvalstis, kas to vēl nav izdarījušas, apstiprināt 2007. gada 23. februāra Oslo deklarāciju; pilnībā atbalsta nākamās Oslo procesa konferences, ko plānots rīkot 2008. gada 18.–22. februārī Velingtonā un 2008. gada 19.–30. maijā Dublinā; sagaida, ka Eiropas Savienības dalībvalstis spēs parakstīt līgumu ceremonijas laikā, ko plānots rīkot 2008. gada beigās Oslo;

28. aicina Padomi un Komisiju turpināt savus enerģiskos centienus veicināt Romas Statūtu vispārēju ratifikāciju un vajadzīgo valsts īstenošanas tiesību aktu pieņemšanu saskaņā ar Padomes 2003. gada 16. jūnija Kopējo nostāju 2003/444/KĀDP par Starptautisko krimināltiesu¹ (SKT) un rīcības plānu; norāda, ka ne visas Padomes prezidentūras vienādi enerģiski cenšas sasniegt šo kopējo mērķi; lūdz visas prezidentūras pieminēt SKT sadarbības statusu visos sammitos ar trešām valstīm; pieprasa paplašināt šādus centienus, iekļaujot nolīguma par SKT privilēģijām un neaizskaramību ratifikāciju un īstenošanu, kas ir svarīgs Tiesas darbības instruments; atzīmē nolīguma ar Apvienoto Karalisti par sodu izpildi lietās stāšanos spēkā 2007. gada 8. decembrī (un 2005. gadā ar Austriju noslēgtā līdzīgā nolīguma stāšanos spēkā) un mudina visas dalībvalstis izskatīt iespēju noslēgt ar SKT līdzīgus nolīgumus; apzinās, ka sadarbības un palīdzības nolīgums starp Eiropas Savienību un SKT ir svarīgs instruments, lai papildinātu atsevišķām dalībvalstīm saistošos pienākumus;
29. atzinīgi vērtē to, ka Japāna 2007. gada jūlijā ratificēja Romas Statūtus, tādējādi 2007. gada decembrī iesaistīto valstu kopējais skaits palielinājās līdz 105 valstīm; mudina Čehijas Republiku kā vienīgo Eiropas Savienības dalībvalsti, kas vēl nav ratificējusi Romas statūtus, nekavējoties to izdarīt;
30. vēlreiz aicina visas valstis un īpaši ASV, Čīli un Turciju ratificēt Romas Statūtus; pauž bažas, ka gadījumā, ja ASV to neizdarīs, tas iedrošinās visas valstis un valdības, kas uzkrītoši pārkāpj starptautiskās krimināltiesības;
31. mudina visas dalībvalstis pilnībā sadarboties, izmantojot starptautiskos kriminālās tiesvedības mehānismus, jo īpaši saucot pie atbildības bēgļus; šajā sakarā ar gandarījumu atzīmē Kongo Demokrātiskās Republikas sadarbību, nododot SKT *Germain Katanga*, Serbijas sadarbību, arestējot un nododot Bijušās Dienvidslāvijas Starptautiskajam krimināltribunālam (ICTY) *Zdravko Tolimir* un Serbijas un Melnkalnes sadarbību, arestējot un nododot ICTY *Vlastimir Đjordžević*; tomēr ar bažām atzīmē Sudānas prezidenta pastāvīgo nespēju sadarboties ar SKT, lai arestētu un nodotu *Ahmad Muhammad Harun* un *Ali Muhammad Ali Abd-Al-Rahman*; ar bažām atzīmē, ka SKT izsniegtie četru Ugandas Svētās pretošanās armijas locekļu aresta orderi joprojām nav īstenoti; tāpat ar bažām atzīmē, ka *Radovan Karadžić* un *Ratko Mladić* joprojām atrodas brīvībā un nav saukti ICTY priekšā; šajā sakarā atkārtoti uzsver, ka stabilizācijas un asociācijas nolīguma parakstīšana ir nosacījums pilnīgai sadarbībai ar ICTY un ka tādēļ ir jāarestē un jānodod visi pārējie apsūdzamie; turklāt uzskata, ka pašreizējā tiesvedība, ko Sjerraleones īpašā tiesa Hāgā uzsāka pret Libērijas bijušo prezidentu *Charles Taylor*, ir ievērojams pavērsiens pretim nesodāmības izbeigšanai;

32.

¹ OV L 150, 18.6.2003., 67. lpp.

uzsver vajadzību stiprināt starptautisko kriminālās tiesvedības sistēmu un šajā sakarā atzīst Tiesvedības ātrās reaģēšanas mehānisma kā jauna starptautiska sadarbības mehānisma izveidi 2007. gada novembrī, lai nodrošinātu zināšanas un atbalstu gadījumos, kad informācijas noteikšana, apkopošana un saglabāšana palīdzētu plaša mēroga starptautiskajās un pārejas tiesību izvēlēs¹; mudina SKT pastiprināt savus informatīvo pasākumu centienus, lai iesaistītu kopienas izmeklēšanas gaitā konstruktīvas mijiedarbības ar SKT procesā, kas veidots, lai veicinātu izpratni par tās mandātu un tā atbalstu, lai attaisnotu cerības un ļautu šīm kopienām sekot starptautiskajam kriminālās tiesvedības procesam un to izprast; uzsver lomu, kādu var pildīt mehānismi, kuriem nav vajadzīga tiesas iejaukšanās, izskatot cilvēktiesību un starptautisko krimināltiesību pārkāpumus, ar nosacījumu, ka šādi centieni ievēro procesuālās garantijas un nav krāpniecība;

33. atzinīgi vērtē to, ka ANO Ģenerālā asambleja pieņēma rezolūciju par pamatiedzīvotāju tiesībām un apsveic Padomi un dalībvalstis par atbalstu šī teksta pieņemšanā, kas radīs sistēmu, kurā valstis var aizsargāt un veicināt pamatiedzīvotāju tiesības bez atstumtības vai diskriminācijas; vienlaicīgi ar bažām atzīmē to, ka bez jauniem instrumentiem, lai garantētu attiecīgās rezolūcijas īstenošanu, nevar sagaidīt reālu uzlabojumus pamatiedzīvotāju dzīvē, jo īpaši to pamatiedzīvotāju dzīvē, kuri dzīvo autoritatīvos un diktatoriskos režīmos, un mudina Komisiju turpināt tās īstenošanu, jo īpaši ar Eiropas Demokrātijas un cilvēktiesību instrumenta palīdzību;

Darba rezultāti attiecībā uz Eiropas Savienības cilvēktiesību pamatnostādņēm

34. vēlreiz aicina Komisiju un dalībvalstu vēstniecības un konsulātus nodrošināt, ka visi to darbinieki ir pilnībā informēti par cilvēktiesību pamatnostādņēm; uzskata, ka Eiropas Ārējās darbības dienesta izveide ir aktīvi jāizmanto, lai saskaņotu dalībvalstu un Komisijas misiju pieeju ārvalstīs cilvēktiesību jomā, daloties ar struktūrām un darbiniekiem, lai radītu īstas „Eiropas Savienības vēstniecības”;
35. atzīmē Vācijas un Portugāles prezidentūru centienus pabeigt Eiropas Savienības cilvēktiesību pamatnostādnes par bērnu tiesībām; cer nākamā gada laikā saņemt īpašo īstenošanas pasākumu projektu, kas koncentrēsies uz pamatnostādņu pamatā esošās visaptverošās un vienotās pieejas īstenošanu;
36. aicina prezidentūru rast veidus, kā uzlabot koordināciju un sadarbību starp Padomes darba grupām attiecībā uz mēģinājumiem vispārējās intereses jomās, piemēram, starp Cilvēktiesību darba grupu (*COHOM*) un darba grupu, kas strādā ar SKT, un attiecībā uz starptautisko kriminālo tiesvedību un bērniem, kā arī bruņotiem konfliktiem;
37. mudina Padomi atjaunināt pamatnostādnes, lai pilnībā atzītu visaugstāko pieejamo veselības standartu kā pamattiesību īstenošanas nozīmīgumu, jo īpaši attiecībā uz atsāpināšanu;

Nāvēssods

38. atzinīgi vērtē iepriekš minēto rezolūciju, ko ANO Ģenerālā asambleja pieņēma 2007. gada 18. decembrī, aicinot visā pasaulē pieņemt nāvēssoda moratoriju, un atzīst

¹ http://www.justicerapidresponse.org/Documents1/JRR_NY_NOV07_FinalOutcomeDocument.pdf.

- šādas iniciatīvas pozitīvās starpreģionālās īpašības;
39. mudina Padomi atjaunināt pamatnostādnes par nāvessodu, lai atbalstītu pasākumus, kas vērsti uz ANO Ģenerālās asamblejas rezolūcijas pilnīgu īstenošanu, kurā, cita starpā, aicinātas visas valstis, kurās joprojām tiek izpildīts nāvessods, ievērot starptautiskos standartus, kas nodrošina aizsardzības pasākumus, garantējot to personu tiesības, kurām draud nāvessods, jo īpaši obligātos standartus, kuri noteikti Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 1984. gada 25. maija Rezolūcijas 1984/50 pielikumā; norāda, ka rezolūcija nodrošina ģenerālsekretāram informāciju attiecībā uz nāvessoda izmantošanu un tādu aizsardzības pasākumu ievērošanu, kas garantē to cilvēku tiesību aizsardzību, kuriem draud nāvessods, un mēģina aktīvi ierobežot nāvessoda izmantošanu un samazināt to noziegumu skaitu, par kuriem nāvessodu var izpildīt; turklāt norāda, ka rezolūcijas beigās visas ANO dalībvalstis tiek aicinātas noteikt nāvessoda izpildes moratoriju, lai atceltu nāvessodu;
40. aicina prezidentūru mudināt Itāliju, Latviju, Poliju un Spāniju, kas vēl nav ratificējušas *ECHR* Protokolu Nr. 13 par nāvessodu, to izdarīt¹; šajā sakarā atzīst, ka pamatnostādnes par nāvessodu varētu īstenot saskaņotāk, ja dalībvalstis parakstītu un ratificētu šādus protokolus un konvencijas;
41. atzinīgi vērtē Tieslietu un iekšlietu padomes 2007. gada 7. decembra lēmumu parakstīt Eiropas Padomes un Eiropas Savienības kopējo deklarāciju, kas izveido Eiropas dienu pret nāvessodu, kura tiks atzīmēta katru gadu 10. oktobrī; atzinīgi vērtē 2007. gada 9. oktobrī Lisabonā notikušās Eiropas konferences darbu, vēlreiz aicinot atcelt nāvessodu Eiropā un veicinot nāvessoda vispārēju atcelšanu;
42. atzinīgi vērtē nāvessoda atcelšanu Albānijā 2007. gada 25. martā (visiem noziegumiem); Kirgizstānā 2007. gada 27. jūnijā; Ruandā 2007. gada 26. jūlijā; Ņūdžersijas štatā (ASV) 2007. gada 13. decembrī; un Uzbekistānā 2008. gada 1. janvārī;

Spīdzināšana un cita veida nežēlīga, necilvēcīga vai pazemojoša izturēšanās

43. atzīmē, ka Grieķija, Ungārija, Latvija, Lietuva un Slovākija līdz šim nav nedz parakstījušas, nedz ratificējušas Konvencijas pret spīdzināšanu fakultatīvo protokolu (*OPCAT*); atzīmē, ka Austrija, Beļģija, Kipra, Somija, Francija, Vācija, Itālija, Luksemburga, Nīderlande, Portugāle un Rumānija līdz šim ir to parakstījušas, bet nav ratificējušas; mudina visas Eiropas Savienības dalībvalstis, kas līdz šim nav parakstījušas un/vai ratificējušas Konvencijas pret spīdzināšanu fakultatīvo protokolu, to nekavējoties izdarīt;
44. pauž bažas par to Eiropas Savienības dalībvalstu patieso apņemšanos attiecībā uz cilvēktiesībām, kas atsakās parakstīt iepriekš minēto Starptautisko konvenciju visu personu aizsardzībai no piespiedu pazušanas; lūdz Eiropas Savienības dalībvalstis, kas to vēl nav izdarījušas, nekavējoties to parakstīt un ratificēt²;

¹ Līdz 2008. gada 10. janvārim Itālija, Latvija, Polija un Spānija bija parakstījušas, bet nebija ratificējušas *ECHR* Protokolu Nr. 13 par nāvessoda atcelšanu jebkādos apstākļos.

² Konvenciju parakstījušas (2007. gada decembra dati): Austrija, Beļģija, Kipra, Dānija, Somija, Francija,

45. vērš Padomes un Komisijas uzmanību uz neseno pētījumu „Eiropas Savienības pamatnostādņu attiecībā uz spīdzināšanu un citu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai pazemojošu apiešanos vai sodu izpildi īstenošana”, kas iesniegts Eiropas Parlamenta Cilvēktiesību apakškomitejai 2007. gada 28. jūnijā un *COHOM* 2007. gada decembrī; aicina abas iestādes ievērot tajā iekļautos ieteikumus, piemēram, ieteikumu pieņemt skaidru globālu skatījumu, valsts galveno uzmanību pievēršot vietējā, politiskā, sociālā, kultūras un juridiskā konteksta pārbaudei; aicina Komisiju – pēc analīzes – nosūtīt instrukcijas savām delegācijām un dalībvalstu misijām, lai palīdzētu tām īstenot pamatnostādnes;
46. izsaka cerību attiecībā uz Eiropas Savienības pamatnostādņu attiecībā uz spīdzināšanu un citu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai pazemojošu apiešanos vai sodu izpildi īstenošanas novērtēšanu, kas tiek sagatavota iesniegšanai *COHOM*; šo pamatnostādņu pārskatīšanas kopsakarā cer, ka *COHOM* pārrunās īpašu rīcības kritēriju attiecībā uz individuāliem gadījumiem, lai uzlabotu pamatnostādņu īstenošanu; ierosina pieņemt pasākumus, lai nodrošinātu spīdzināšanas pilnīga aizlieguma ievērošanu un nepieļautu nekādus mēģinājumus pieņemt tādu Eiropas Savienības nostāju, kas padarītu likumīgu diplomātisku garantiju izmantošanu, lai veicinātu personu pārvietošanu uz valsti, kurā viņiem var draudēt spīdzināšana;
47. aicina atjaunināt pamatnostādnes attiecībā uz spīdzināšanu un citu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai pazemojošu apiešanos vai sodu izpildi, ņemot vērā ANO Konvencijas par invalīdu tiesībām 15. pantu, kas attiecas uz aizsargātību pret spīdzināšanu vai citu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai pazemojošu apiešanos vai sodu izpildi;
48. pieprasa regulāru prezidentūras vai Padomes sekretariāta klātbūtni attiecīgajās ANO komitejās, kā arī turpmāku sadarbību ar Eiropas Padomi un tās Spīdzināšanas novēršanas komiteju, lai sasniegtu nozīmīgu un lietderīgu materiālo ieguldījumu lēmumu pieņemšanā attiecībā uz demaršiem pret noteiktām valstīm;
49. mudina Padomi un Komisiju turpināt demaršus attiecībā uz visiem ES starptautiskajiem partneriem par starptautisko konvenciju ratifikāciju, kas aizliedz spīdzināšanu un nežēlīgu rīcību, kā arī nodrošināt rehabilitācijas palīdzību spīdzināšanā izdzīvojušajiem; aicina ES uzskatīt cīņu pret spīdzināšanu un nežēlīgu rīcību par cilvēktiesību politikas galveno prioritāti, jo īpaši uzlabojot ES pamatnostādņu un visu pārējo ES instrumentu, tostarp *EIDHR*, īstenošanu, ***un neļaujot ES dalībvalstīm pieņemt diplomātiskas garantijas no trešām valstīm, kurās pastāv reāli spīdzināšanas vai nežēlīgas rīcības draudi;***

Bērni un bruņoti konflikti

50. atzinīgi vērtē ANO ģenerālsekretāra īpašā pārstāvja bērnu un bruņotu konfliktu lietās ziņojumu, kas publicēts 2007. gada 13. augustā un kurā izdarīts secinājums, ka ANO dalībvalstīm ir jāīsteno konkrēti un mērķtiecīgi pasākumi pret nepakļāvīgiem pārkāpējiem;

Vācija, Īrija, Itālija, Lietuva, Luksemburga, Malta, Portugāle, Slovākija, Slovēnija, Spānija, Zviedrija. (Tikai divas valstis – Albānija un Argentīna – ir ratificējušas konvenciju; lai tā stātos spēkā, ir vajadzīgas vēl 20 valstu ratifikācijas.)

51. atzinīgi vērtē sasniegto progresu, piemērojot starptautiskos bērnu aizsardzības standartus attiecībā uz iespējamo noziedznieku saukšanu pie atbildības, piemēram, SKT izvirzītās apsūdzības pret dažādu Kongo Demokrātiskajā Republikā karojošo grupējumu galvenajiem vadītājiem un apsūdzības, kas izvirzītas pret Svētās pretošanās armijas četriem galvenajiem dalībniekiem; uzskata par ievērojamu sasniegumu Sjerraleones Īpašās tiesas spriedumu, ka bērnu, kas jaunāki par 15 gadiem, vervēšana vai izmantošana karadarbībā ir kara noziegums saskaņā ar starptautiskajām paražu tiesībām un to, ka tā nesēn notiesāja militāros komandierus par bērnu vervēšanu;
52. atzinīgi vērtē aktīvāku bērnu jautājuma iekļaušanu plaša mēroga sarunās, nolīgumos, miera veidošanas un miera uzturēšanas pasākumos, darba kārtībās un līgumos; tomēr uzsver, ka miera nolīgumu klauzulām par bērniem ir jābūt konkrētām un ka ir jāsasniedz to mērķi;
53. atzinīgi vērtē aktīvo bērnu jautājuma iekļaušanu atbildības par noziegumiem mehānismos saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem (šajā sakarā atzīstot Libērijas Taisnības un samierināšanas komisijas centienus 2007. gadā) kā svarīgu līdzekli, ar kura palīdzību īstenot bērnu tiesības piedalīties tādu lēmu pieņemšanā, kas ietekmē viņu dzīvi; tomēr uzsver, ka labākajām bērnu interesēm ir jābūt jebkādas šādas iesaistīšanas pamatā, tostarp īstenojot vecumam piemērotas politikas un procedūras un veicinot cietušo bērnu rehabilitāciju un reintegrāciju;
54. atzinīgi vērtē to, ka integrētie atbrūošanas, demobilizācijas un reintegrācijas standarti (2006), Parīzes Principi un pamatnostādnes par bērniem, kas saistīti ar bruņotajiem spēkiem vai bruņotām grupām (2007) ir svarīgs progress politikas formulēšanā, un tagad tie ir efektīvi jāīsteno;
55. atzinīgi vērtē to, ka vēl papildu septiņas valstis (Argentīna, Horvātija, Gvatemala, Laosa, Mauritānija, Maroka un Ukraina) ir uzņēmušas starptautiskās saistības apturēt bērnu vervēšanu bruņotos konfliktos, kas pazīstamas kā Parīzes Saistības un Principi, un pauž nožēlu, ka ASV nav parakstījusi šo dokumentu, jo tā iebilst pret klauzulu attiecībā uz SKT;
56. aicina atlikušās dalībvalstis, kas to vēl nav izdarījušas, nekavējoties parakstīt un ratificēt Konvencijas par bērnu tiesībām fakultatīvos protokolus¹;
57. atzīmē, ka Portugāles prezidentūra turpināja Vācijas iniciatīvas saskaņā ar pamatnostādņēm un deva norādījumus visām misijām prioritārajās valstīs ievērot katras valsts stratēģiju, ko 2007. gada 15. jūnijā pieņēma COHOM, jo pastāvīgās instrukcijas ir jāiekļauj misiju vadītāju darbā attiecībā uz bruņotos konfliktos iesaistītiem bērniem; atzinīgi vērtē to, ka prezidentūra ir arī nosūtījusi vietējām prezidentūrām ziņojumus, ko saņēmušas attiecīgās NVO par īpašām valstīm;

Cilvēktiesību aizstāvji

¹ Konvencijas par bērnu tiesībām fakultatīvo protokolu par bērnu tirdzniecību, bērnu prostitūciju un bērnu pornogrāfiju (2007. gada novembrī): nav ratificējusi Čehijas Republika, Somija, Vācija, Grieķija, Ungārija, Īrija, Luksemburga, Malta, Apvienotā Karaliste.

Konvencijas par bērnu tiesībām fakultatīvo protokolu par bērnu iesaistīšanu bruņotā konfliktā (2007. gada oktobrī): nav ratificējusi Igaunija, Grieķija, Ungārija, Nīderlande; nav nedz ratificējusi, nedz parakstījusi Kipra.

58. aicina Padomi un Komisiju uzsākt Eiropas Savienības Pamatnostādņu attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem pārredzamāku un sistemātiskāku īstenošanu, ņemot vērā, ka tas ir svarīgs un inovatīvs instruments, kas veidots, lai aizsargātu un atbalstītu visapdraudētākos cilvēktiesību aizstāvjus;
59. sagaida, ka Pamatnostādņu attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvjiem noteikšanai par Eiropas Savienības cilvēktiesību ārpolitikas prioritāru elementu sekos vietējo stratēģiju pamatnostādņu attiecībā uz 120 valstīm efektīva īstenošana; norāda, ka Eiropas Savienības demaršu trūkums cilvēktiesību aizstāvju vārdā noteiktās valstīs, piemēram, Ķīnā, Tunisijā, Etiopijā, Irānā un Krievijā šķiet atspoguļo vienprātības trūkumu Eiropas Savienības dalībvalstu starpā, kad atsevišķas dalībvalstis par prioritāti nosaka dažādas ārpolitikas intereses un tādējādi padara neiespējamu kolektīvu rīcību;
60. uzskata, ka saskaņotai pieejai arī jākoncentrējas uz cilvēktiesību aktīvistu jaudas veidošanas stiprināšanu un konsultāciju un mijiedarbības mehānismu veicināšanu viņu un viņu valdību starpā demokrātisku reformu un cilvēktiesību veicināšanas jautājumos, jo īpaši gadījumos, kad runa ir par demokratizācijas procesiem;
61. aicina Komisiju un Padomi aktīvi mudināt cilvēktiesību aizstāvjus izplatīt informāciju par nevardarbības teoriju un praksi un mēģināt veicināt zināšanas par labāko praksi un tās apmaiņu savā starpā, pamatojoties uz tiešu faktisko pieredzi;
62. lūdz Padomi steidzami izskatīt jautājumu par ārkārtas vīzām cilvēktiesību aizstāvjiem; uzskata, ka Eiropas Savienības demaršu konfidencialitāte par labu cilvēktiesību aizstāvjiem dažkārt ir lietderīga, bet lūdz par spīti šai konfidencialitātei Eiropas Savienības vietējos spēkus vienmēr informēt vietējās NVO par šādiem demaršiem konfidencialā veidā;
63. vēlreiz uzsver, ka ir svarīgi izveidot pamatnostādņu īstenošanas rokasgrāmatu, kas būtu pieejama cilvēktiesību aizstāvjiem izmantošanai praksē; mudina *COHOM* izplatīt ES pamatnostādņu cilvēktiesību aizstāvju jomā tulkojumus tajās ES valodās, kas ir *lingua franca* trešās valstīs, un galvenajās valodās, kas nav ES valodas, reģionālajiem birojiem un vēstniecībām/delegācijām; atzinīgi vērtē to, ka šobrīd tulkojumi ir pieejami krievu, arābu, ķīniešu un farsi valodā, bet uzsver, ka vairāk tulkojumus ir jāsagatavo vietējā līmenī; mudina Eiropas Savienības dalībvalstis vienkāršot vīzu izsniegšanu cilvēktiesību aizstāvjiem, kas uzaicināti piedalīties Eiropas Savienībā organizētos pasākumos vai kas bēg no arvien sliktākiem drošības apstākļiem;

Cilvēktiesību dialogu un atzīto konsultāciju ar trešajām valstīm pamatnostādnes

64. aicina Padomi un Komisiju uzsākt pamatnostādņu attiecībā uz cilvēktiesību dialogiem visaptverošu novērtēšanu un izstrādāt skaidrus katra dialoga ietekmes rādītājus, kā arī kritēriju dialogu uzsākšanai, pārtraukšanai un atsākšanai;
65. atkārtoti aicina izmantot cilvēktiesību dialogus, pamatojoties uz savstarpīgumu attiecībā uz Eiropas Savienības teritoriju un trešo valstu teritoriju;
66. atkārtoti aicina cilvēktiesību jautājumus pārskatīt augstākajā politiskajā līmenī, lai piešķirtu lielāku politisko nozīmi cilvēktiesību problēmām; uzskata, ka šo dialogu nekad

nedrīkst izmantot, lai ierobežotu šo tematu līdz ekspertu sanāksmēm un tādējādi mazinātu tā nozīmi attiecībā pret citiem politiskiem jautājumiem; tādēļ aicina Padomi un Komisiju veikt šādus pasākumus:

- publicēt mērķus, kas noteikti katram dialogam, un uzraudzīt to īstenošanu;
- pieprasīt veikt katra dialoga novērtēšanu „katru gadu” nevis „ieteicams” katru gadu;
- nodrošināt, ka katrā dialoga vajadzībām organizētā sanāksmē papildus virknei tehnisku diskusiju ar amatpersonu piedalīšanos tiek izskatīta virkne politisku jautājumu, tieši iekļaujot „ministriju” līmenī atbildīgās personas;
- iesaistīt Eiropas Parlamenta pārstāvjus dialogos un īpaši novērtēšanas sanāksmēs, kurās tiek pārrunāti individuāli gadījumi;

67. šajā kontekstā vēlreiz uzsver ierosinājumus, kas iekļauti iepriekš minētajā Parlamenta 2007. gada 6. septembra rezolūcijā par cilvēktiesību dialogu un konsultāciju par cilvēktiesībām ar trešām valstīm darbību;

68. uzsver, ka Ķīna joprojām sistemātiski pārkāpj cilvēktiesības un ka par spīti režīma dotajiem solījumiem, ņemot vērā nākamās olimpiskās spēles, cilvēktiesību situācija Ķīnā nav uzlabojusies; uzsver vajadzību radikāli pastiprināt Eiropas Savienības un Ķīnas dialogu par cilvēktiesībām; atzinīgi vērtē to, ka Ķīna ir nolēmusi Augstākajā tiesā pārskatīt visas nāvēssoda lietas, bet joprojām pauž bažas par to, ka Ķīna turpina izpildīt lielāko skaitu nāvēssodu pasaulē; atzīmē, ka par spīti Ķīnas valdības atkārtotajiem apgalvojumiem par tās nodomu ratificēt Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām, tas joprojām nav izdarīts; pauž nožēlu, ka Eiropas Savienības un Ķīnas kopējā deklarācija par cilvēktiesībām netika pieņemta Eiropas Savienības un Ķīnas sammita laikā 2007. gada 28. novembrī Pekinā par spīti tam, ka sākotnēji bija paziņots nodoms publicēt šādu deklarāciju; aicina Padomi sniegt detalizētāku informāciju pēc diskusijām, tostarp detalizētu tādu demaršu sarakstu, ko Padome un dalībvalstis veikušas individuālos gadījumos; atzīmē, ka par spīti nozīmīgām ekonomiskām reformām, joprojām notiek sistemātiski politisko tiesību un cilvēktiesību pārkāpumi attiecībā uz tādiem jautājumiem kā politiski apcietinājumi, uzbrukumi advokātiem un cilvēktiesību aizstāvjiem un viņu iebaidīšana, neatkarīgas tiesu sistēmas trūkums, piespiedu darbs, vārda un reliģijas brīvība, reliģisko un etnisko minoritāšu tiesības, personu patvaļīga aizturēšana, Laogai nometnes sistēma un apgalvojumi par orgānu tirdzniecību; norāda, ka lielāka uzmanība jāpievērš šādām problēmām, gatavojoties Pekinas Olimpiskajām spēlēm, kas ir nozīmīga vēsturiska izdevība uzlabot cilvēktiesības Ķīnā; šajā sakarā joprojām pauž bažas par Ķīnas tiesību aktiem, tostarp valsts noslēpumu sistēmu, kas kavē pārredzamību, kura vajadzīga labas pārvaldības izveidei un tādās sistēmas izveidei, kurā valda tiesiskums; pauž bažas par brīvības ierobežojumiem attiecībā uz Ķīnas un starptautiskajiem plašsaziņas līdzekļiem, tostarp internetu, emuāriem un pieeju informācijai Ķīnas un starptautiskās preses vajadzībām; joprojām pauž bažas par žurnālistu un cilvēktiesību aktīvistu, tostarp *Dalai Lama*, viņa sabiedroto un *Falun Gong* praktizētāju, iekļaušanu melnajos sarakstos; uzsver vajadzību turpināt, pat pēc olimpiskajām spēlēm, rūpīgi uzraudzīt cilvēktiesību situāciju un izmaiņas tiesību aktos attiecībā uz šo jautājumu; mudina Eiropas Savienību nodrošināt, ka tās tirdzniecības attiecības ar Ķīnu ir atkarīgas no cilvēktiesību reformām un šajā sakarā aicina Padomi veikt cilvēktiesību situācijas visaptverošu novērtējumu, pirms

noslēgt jebkādu jaunu partnerattiecību un sadarbības pamatnolīgumu; aicina Padomi un Komisiju aktualizēt jautājumu par Iekšējo Mongoliju, Austrumturkmenistānu un Tibetu, lai aktīvi atbalstītu pārredzama dialoga starp Ķīnas valdību un Tibetas trimdas valdības sūtņiem stiprināšanu un lai risinātu jautājumu par Ķīnas politikas ietekmi uz cilvēktiesībām Āfrikā; joprojām pauž satraukumu par sistemātiskiem etnisko uiguru cilvēktiesību pārkāpumiem Sijņdzjanas autonomajā reģionā;

69. joprojām pauž bažas, ka kopš 2004. gada ir pārtraukts cilvēktiesību dialogs ar Irānu sadarbības trūkuma dēļ no Irānas puses; atkārtoti pauž viedokli attiecībā uz pēdējo ziņojumu, aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis atbalstīt disidentus un demokrātiskos aktīvistus, kā arī stiprināt – ar miermīlīgiem un nevardarbīgiem līdzekļiem – pašreizējos procesus, kas var stiprināt demokrātiskas, institucionālas un konstitucionālas reformas, nodrošināt šādu reformu ilgtspēju un apvienot visu Irānas cilvēktiesību aizstāvju un pilsoniskās sabiedrības pārstāvju dalību politika veidošanas procesos, stiprinot to lomu vispārējā politiskajā situācijā; nosoda jauno moralizēšanas kampaņu, ko Irānas iestādes uzsāka 2007. gada aprīļa sākumā un kuras īstenošanas laikā tūkstošiem vīriešu un sieviešu tika arestēti, cīnoties pret „amorālu uzvedību”; nosoda Irānas režīma arvien aktīvāko nāvessoda izmantošanu;
70. pauž nožēlu par rezultātu trūkumu Eiropas Savienības un Krievijas apspriedēs par cilvēktiesībām un aicina Parlamentu iesaistīt šādos procesos; mudina Padomi un Komisiju veikt pasākumus, lai panāktu, ka apspriedes notiek pārmaiņus Krievijā un Eiropas Savienībā un ka apspriedēs piedalās ne tikai Ārlietu ministrija, bet arī citas Krievijas ministrijas, un ka Krievijas delegācija piedalās Krievijas un Eiropas NVO vai parlamentāro struktūru sanāksmēs, kas tiek organizētas kopā ar apspriedēm; pauž nožēlu, ka Eiropas Savienībai ir bijuši tikai ierobežoti panākumi, ieviešot politikas izmaiņas, kas saistīts ar tādu jūtīgu jautājumu aktualizēšanos kā situācija Čečenijā un citās Kaukāza republikās, nesodāmība un tiesu sistēmas neatkarība, izturēšanās pret cilvēktiesību aizstāvjiem, plašsaziņas līdzekļu neatkarība un vārda brīvība, izturēšanās pret etniskajām minoritātēm, tiesiskuma ievērošana un cilvēktiesību aizsardzība bruņotajos spēkos, diskriminācija, pamatojoties uz seksuālo orientāciju, kā arī citu jautājumu aktualizēšanos; uzskata, ka ilgtermiņa debates par Čečeniju ir jāpaplašina, iekļaujot jautājumu par satraucošo situāciju Ingušijā un Dagestānā; nosoda nepārtraukto žurnālistu, cilvēktiesību aizstāvju un NVO vajāšanu, piemēram, neseno uzbrukumu *Novaya Gazeta* un Nižņijnovgorodas Tolerances veicināšanas fondam; mudina Krieviju veikt papildu pasākumus, lai aizsargātu vārda brīvību, kā arī žurnālistu un cilvēktiesību aizstāvju drošību; šajā sakarā uzskata, ka Krievijas sadarbība ar EDSO, Eiropas Padomi un ANO cilvēktiesību mehānismiem, kā arī visu attiecīgo cilvēktiesību konvenciju ratifikācija Eiropas Savienībai ir jāuzskata par prioritāti, jo īpaši ECT Protokola Nr. 14 ratifikācija, kas groza konvencijas kontroles sistēmu; nosoda Krievijas nevēlēšanos uzaicināt starptautiskos vēlēšanu novērotājus piemērotā daudzumā un savlaicīgi, lai ļautu tiem pienācīgi uzraudzīt vēlēšanas saskaņā ar EDSO standartiem, un tādēļ ir spiests apšaubīt parlamentāro vēlēšanu demokrātisko pārbaudi; mudina Komisiju un Padomi izskatīt ar Krievijas iestādēm augstākajā līmenī cilvēktiesību jautājumus, tostarp individuālus gadījumus, un ar Krieviju noslēgtajā jaunajā partnerattiecību un sadarbības nolīgumā; mudina Komisiju noteikt skaidrākus pienākumus un izveidot efektīvāku uzraudzības mehānismu papildus cilvēktiesību klauzulai, lai sasniegtu reālus uzlabojumus cilvēktiesību situācijā;

71. mudina Komisiju un Padomi izveidot cilvēktiesību apakškomitejas ar visām kaimiņvalstīm; atkārtoti aicina iesaistīt parlamentāriešus šo sanāksmju sagatavošanā un informēt viņus par rezultātiem; uzskata, ka, lai gan sanāksmju pirmās kārtas, piemēram, Tunisijā un Ēģiptē notikušās, var koncentrēties uz apakškomiteju ilgmūžības nodrošināšanu un partneru uzticības un ticības stiprināšanu, šādām apakškomitejām, šobrīd jo īpaši ar Maroku, ir jāvirzās pretim uz rezultātiem orientētam posmam, izveidojot konkrētus standartus un progresa rādītājus; atgādina, ka šīm apakškomitejām nav lēmumu pieņemšanas pilnvaru, bet tās var iesniegt ierosinājumus attiecīgajai asociācijas komitejai vai struktūrām, kas atrodas augstākā politiskā dialoga līmenī un kurām saskaņā ar Eiropas partnerattiecību politikas rīcības plānu un asociācijas nolīgumiem ir pienākums pārrunāt cilvēktiesību jautājumus politiskā dialoga ietvaros; ierosina cilvēktiesību dialogu un konsultāciju politiskā līmeņa sanāksmju (sammitu) darba kārtībā iekļaut arī ekspertu līmeņa sanāksmēs pārrunātos gala dokumentus, lai samazinātu nesaskaņas tādos paziņojumos par cilvēktiesību situāciju, ko abas puses sniegušas presei, kuras paziņojumi bieži ir pretrunīgi;
72. atzīst Komisijas un Padomes centienus 2008. gada maijā organizēt Eiropas Savienības un Uzbekistānas dialoga par cilvēktiesībām otro kārtu; vēlreiz norāda, ka dialoga par cilvēktiesībām un ekspertu sanāksmju rīkošana par 2005. gada Andižanas masu slepkavību pati par sevi nav progress un to nevar izmantot par iemeslu, lai atceltu sankcijas; atzīmē, ka neatkarīgas starptautiskas izmeklēšanas par Andižanas masu slepkavību trūkums un jebkādu uzlabojumu trūkums Uzbekistānā cilvēktiesību jomā – tie ir nosacījumi, ko izvirzīja Eiropas Savienība sankciju atcelšanai – vietējā līmenī ir novedis pie tā, ka sankcijas pret Uzbekistānu ir pagarinātas; atzinīgi vērtē to, ka Vispārējo lietu un ārējo attiecību padomes 2007. gada 15. un 16. oktobra secinājumi ir ieviesuši īpašus nosacījumus, kurus jāievēro sešu mēnešu garumā, lai vīzu ierobežojumu atcēlums tiktu saglabāts; aicina Komisiju un Padomi nopietni novērtēt ietekmi, kāda bijusi lēmumam uz sešiem mēnešiem atcelt dažus tādu vīzu ierobežojumus, kas veido daļu no Eiropas Savienības sankcijām pret Uzbekistānu, un pārskatīt vispārējo cilvēktiesību situāciju valstī; nosoda to, ka Uzbekistāna līdz šim nav sasniegusi nekādu progresu nevienā no šīm jomām; pauž bažas par 2007. gada 23. decembra prezidenta vēlēšanām Uzbekistānā, kas saskaņā ar ESAO Demokrātisko institūciju un cilvēktiesību biroja informāciju „notika strikti kontrolētā politiskā vidē, nepieļaujot reālu opozīciju, un būtībā neievēroja daudzas Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas saistības attiecībā uz demokrātiskām vēlēšanām”; nosoda neatkarīgā *Ilkhom* teātra dibinātāja un mākslinieciskā direktora *Mark Weil* slepkavību 2007. gada 9. septembrī Taškentā un žurnālista un Uzbekistānas režīma kritiķa *Alisher Saipov* slepkavību Kirgīzijas pilsētā Osh 2007. gada 24. oktobrī; atkārtoti aicina nekavējoties atbrīvot politiskos ieslodzītos¹; atzinīgi vērtē nāvēssoda atcelšanu;
73. atbalsta Padomes vēlmi uzsākt cilvēktiesību dialogus ar katru no pārējām četrām Vidusāzijas valstīm; aicina dialogus risināt mērķtiecīgi un pilnībā saskaņā ar Eiropas Savienības pamatnostādņēm par cilvēktiesību dialogiem ar trešām valstīm, garantējot pilsoniskās sabiedrības un Eiropas Parlamenta līdzdalību; aicina dialoga uzsākšanu

¹ Īpaši cilvēktiesību organizācijas *Plammenoe Serdtse* priekšsēdētāju *Mutabar Tadjibaeva* un 12 cilvēktiesību aizstāvjus: *Saidjahon Zainabitdinov*, *Nosim Isakov*, *Norboi Kholjigitov*, *Abdusattor Irzaev*, *Habibulla Okpulatov*, *Azam Formonov*, *Alisher Karamatov*, *Mamarajab Nazarov*, *Dilmurad Mukhiddinov*, *Rasul Khudainasarov*, *Bobumurod Mavlanov* un *Ulugbek Kattabekov*.

papildināt ar piemērotiem resursiem Padomes un Komisijas sekretariātos; norāda, ka dažos gadījumos praktiskie apsvērumi nesekmē dialogu efektivitāti, piemēram, gadījumos, kad tiek nodrošināta tikai secīga tulkošana kā Turkmēnistānas cilvēktiesību dialoga gadījumā;

74. norāda, ka Eiropas Savienības atkāpšanās no saistībām, ko tā uzņēmas attiecībā uz Turciju tās pievienošanās procesā, ir nozīmīgs faktors atlikt turpmākās cilvēktiesību reformas Turcijā;
75. pauž cerību, ka pēc iespējas ātrāk tiks atrasti un saukti pie atbildības tie, kas atbildīgi par *Benazir Bhutto* slepkavību; atzīmē arvien sliktāko cilvēktiesību situāciju Pakistānā 2007. gadā, tostarp īpaši draudus tiesu sistēmas neatkarībai un plašsaziņas līdzekļu brīvībai; atzīmē jauna Pakistānas valsts stratēģijas dokumenta pieņemšanu un atzinīgi vērtē konflikta novēršanas un cilvēktiesību jautājuma izskatīšanu visā dokumentā; atzīmē, ka Eiropas Kopienas un Pakistānas kopējās komisijas pirmā sanāksme notika 2007. gada 24. maijā Istanbulā un uzsver vajadzību noteikt cilvēktiesību jautājumu par visu turpmāko sanāksmju darba kārtību prioritāti;

Sieviešu dzimumorgānu kropļošana un citas vardarbīgas paražas

76. uzsver, ka ir jāpastiprina centieni izskaust visu veidu sieviešu dzimumorgānu kropļošanu gan tautas apakšslāņos, gan politikas veidošanas procesā, lai uzsvērtu to, ka šāda kropļošana ir gan cilvēktiesību pārkāpums, gan ar dzimumu saistīta problēma;
77. uzstāj, ka sieviešu tiesības ir skaidri jāizskata visos cilvēktiesību dialogos, jo īpaši cīņa pret visu veidu diskrimināciju un vardarbību pret sievietēm un meitenēm un tās izskaušanu, tostarp visu veidu vardarbīgas paražas vai ierasto praksi, piemēram, sieviešu dzimumorgānu kropļošanu un pirmslaicīgas vai piespiedu laulības, visu veidu tirdzniecību ar cilvēkiem, vardarbību ģimenē un sieviešu slepkavību, ekspluatāciju darbā un ekonomisko ekspluatāciju;
78. aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis izmantot cilvēktiesību klauzulu, lai padarīt cīņu pret visu veidu sieviešu dzimumorgānu kropļošanu par prioritāru jautājumu attiecībā uz valstīm, kas nav ES dalībvalstis, jo īpaši tām valstīm, kurām ir privilēģētas attiecības ar Eiropas Savienību saskaņā ar Kotonū nolīgumu, un izdarīt spiedienu uz tām, lai tās īstenotu vajadzīgos likumdošanas, administratīvos, juridiskos un preventīvos pasākumus, šo darbību izbeigšanai;
79. aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis īpaši veicināt Āfrikas Savienības dalībvalstu veiktu Āfrikas Savienības Protokola par sieviešu tiesībām Āfrikā ratifikāciju un īstenošanu;
80. aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis stiprināt Eiropas Demokrātijas un cilvēktiesību instrumentu (*EIDHR*) un nodrošināt līdzekļu piešķiršanu pasākumiem, ar kuriem tiek risināts jautājums par visu veidu sieviešu dzimumorgānu kropļošanas izskaušanu;

Padomes un Komisijas darbību, kā arī abu prezidentūru veikuma, vispārīga pārbaude

81. pauž nožēlu par to, ka Birmas militārā hunta pārkāpj cilvēktiesības un demokrātijas

principus, un atbalsta Eiropas Savienības apņemšanos sasniegt nospraustos mērķus, proti, likumīgas, demokrātiskas pilsoniskās valdības izveidi, kas ievērotu savu iedzīvotāju cilvēktiesības un atjaunotu attiecības ar starptautisko sabiedrību; atzinīgi vērtē to, ka 2007. gada novembrī Padome pieņēma kopēju nostāju, atjaunojot pašreizējos ierobežojošos pasākumus un ieviešot papildu ierobežojošus pasākumus, bet pauž nožēlu, ka šajos pasākumos nav iekļauta tāda būtiska nozare kā enerģētika; nosoda Birmas iestāžu brutālo reakciju uz budistu mūku demonstrāciju un pret visiem pārējiem miermīlīgajiem demonstrantiem; atzinīgi vērtē Eiropas Savienības īpašā sūtņa Birmā iecelšanu un aicina Komisiju aktīvi atbalstīt Birmas demokrātisko kustību *EIDHR* sistēmā;

82. aicina Padomes prezidentūru koncentrēties uz valstīm, kas rada īpašas bažas attiecībā uz cilvēktiesībām; īpaši mudina Padomi pilnībā īstenot Eiropas Savienības pamatnostādnes par cilvēktiesību aizstāvjiem un piešķirt papildu līdzekļus *EIDHR* projektiem, jo īpaši, lai veicinātu demokrātiju Baltkrievijā, Birmā, Kubā, Eritrejā, Laosā, Ziemeļkorejā, Uzbekistānā, Vjetnamā un Zimbabvē; uzskata, ka šo projektu koncepcija un īstenošana nedrīkst būt atkarīga no attiecīgo režīmu piekrišanas vai sadarbības;
83. atzinīgi vērtē Eiropas Savienības pirmās cilvēku tirdzniecības novēršanas dienas atzīmēšanu 2007. gada 18. oktobrī, kas izveidota, lai informētu par cilvēku tirdzniecību un uzsvērtu Eiropas Savienības ilglaicīgo apņemšanos to izskaust;
84. atzinīgi vērtē Eiropas Savienības NVO cilvēktiesību forumu, ko organizēja Portugāles prezidentūra un Komisija un kas notika 2007. gada decembrī Lisabonā par ekonomisko, sociālo un kultūras tiesību jautājumiem; atbalsta foruma ieteikumus, kuros tika atkārtoti apstiprināta cilvēktiesību nedalāmība un universālums un kuros izdevās apvienot Eiropas Savienības politiku ārējos un iekšējos aspektus;
85. atzinīgi vērtē 2007. gada 7. un 8. maijā Hāgā notikušo Eiropas Savienības kontaktpunktu tīkla ceturto sanākumi attiecībā uz personām, kas atbildīgas par genocīdu, kara noziegumiem un noziegumiem pret cilvēci; atzīmē sanāksmes darbu, kas bija pilnībā veltīts Ruandai un Eiropas valstu veiktajai Ruandas aizdomās turamo izmeklēšanai;
86. aicina Padomes prezidentūru izskatīt jautājumu par Eiropas Savienības rīcības trūkumu Darfūrā; atzinīgi vērtē Āfrikas Savienības un ANO kopējo darbību Darfūrā (*UNAMID*), kas tika vienbalsīgi apstiprināta 2007. gada 31. jūlijā ar ANO Drošības padomes Rezolūciju 1769(2007), kā nelielu soli pareizajā virzienā; atzīmē, ka *UNAMID* 2007. gada 31. decembrī no Āfrikas Savienības pārņēma misiju Sudānā (*AMIS*) un ka tās sākotnējās pilnvaras beidzas 2008. gada 31. jūlijā; sagaida, ka 7000 cilvēku lielā *AMIS*, kas līdz šim bija atbildīga par miera uzturēšanu, iesaistīsies šajos jaunajos bruņotajos spēkos un ka tiks veikti visi vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu *UNAMID* spēju pildīt savas pilnvaras, tostarp periodisku miera uzturēšanas dalībnieku skaita pārskatīšanu; tomēr uzstāj, ka SKT izsniegtie aresta orderi attiecībā uz Darfūru ir jāīsteno pēc iespējas ātrāk;
87. atzinīgi vērtē to, ka ANO ir sācies darbs, lai panāktu vienotus rīcības standartus visām tā personāla kategorijām, kas iesaistīts miera uzturēšanas misijās; atzīmē, ka darba grupas rīcības plānā ir uzsvērta prasība, ka visos Starpaģentūru pastāvīgās komitejas (*IASC*)

rīcības kodeksos ir jāiekļauj seši pamatprincipi, tostarp princips, kas aizliedz seksuālas darbības ar personām jaunākām par 18 gadiem neatkarīgi no vietējā līmenī piemērojamās pilngadības vai piekrišanas vecuma; atzinīgi vērtē to, ka šis rīcības kodekss tagad attiecas uz visu ANO miera uzturēšanas personālu un humānās palīdzības sniedzējiem; atzinīgi vērtē personīgās uzvedības vienību izveidi ANO misijās Burundi, Kotdivuārā, Kongo Demokrātiskajā Republikā un Haiti, lai izmeklētu liecības un palīdzētu upuriem; sagaida pilnīgu rīcības kodeksa īstenošanu visās ANO misijās, tostarp vajadzības gadījumā piemērojot kriminālās sankcijas pret tiem darbiniekiem, kuru vaina izvarošanā vai bērnu seksuālā izmantošanā ir pierādīta;

88. atzinīgi vērtē to, ka Padome veido un regulāri atjaunina tādu uzraugāmo valstu sarakstu, attiecībā pret kurām tiek veikti papildu saskaņoti centieni, lai īstenotu Eiropas Savienības pamatnostādnes par bērniem un bruņotiem konfliktiem, par nāvessodu (tā sauktās „svārstīgās valstis”) un cilvēktiesību aizstāvjiem; atzīmē, ka līdzīga prakse ir paredzēta arī saskaņā ar jauno Eiropas Savienības pamatnostādņu par bērnu tiesību veicināšanu un aizsardzību īstenošanas stratēģiju; mudina Komisiju un Padomi paplašināt šo labo praksi, kas ļauj Eiropas Savienībai, cita starpā, reaģēt efektīvākā veidā ar demaršu, paziņojumu un citu pasākumu palīdzību, līdz Eiropas Savienības pamatnostādņēm par spīdzināšanu; mudina Padomi un Komisiju iesaistīt ANO īpašos mehānismus un, nosakot uzraugāmās valstis, ņemt vērā Eiropas Parlamenta ieteikumus un steidzamās rezolūcijas;
89. atkārtoti savu prasību, ka **visām cilvēktiesību un demokrātijas pārrunām ar trešajām valstīm, instrumentiem, dokumentiem** un ziņojumiem, tostarp gada ziņojumiem, skaidri jārisina diskriminācijas jautājumi, tostarp jautājumi par etniskajām minoritātēm, reliģijas brīvībām, tostarp par diskriminējošu rīcību pret minoritāšu reliģijām, par pamatiedzīvotāju tiesību aizsardzību un veicināšanu, sieviešu cilvēktiesībām, bērnu tiesībām, pamatiedzīvotāju, invalīdu, tostarp cilvēku ar intelektuālo atpalicību, un cilvēku ar visu veidu seksuālo orientāciju tiesībām, vajadzības gadījumā pilnībā iekļaujot to organizācijas gan ES, gan trešajās valstīs;

Komisijas ārējā atbalsta programmas

Eiropas Demokrātijas un cilvēktiesību instruments (EIDHR)

90. aicina nodrošināt pilnīgu pārredzamību attiecībā uz veidu, kādā tiek tērēta nauda un izvēlēti projekti, kā arī to, kādā veidā projekti tiek novērtēti atbilstīgi EIDHR; aicina publicēt internetā visus izvēlētos projektus visos gadījumos, kad tas ir savienojams ar saņēmēja aizsardzību;
91. atzinīgi vērtē tāda jauna pasākuma pieņemšanu saskaņā ar EIDHR, kas ļauj veikt steidzamus pasākumus cilvēktiesību aizstāvju aizsardzībai bez vajadzības rīkot konkursa procedūru; aicina Komisiju īstenot šo jauno pasākumu ātri un efektīvi;
92. atzīmē, ka EIDHR finansējums, kas piešķirts Eiropas Savienības vēlēšanu uzraudzības misijai 2007. gadā, ir 23 % no kopējā EIDHR izmantotā finansējuma (EUR 30,1 miljons) un ka tika īstenotas 11 šādas misijas;
93. atzīmē, ka liela daļa (apmēram 50 %) no kopējā EIDHR finansējuma 2007. gadā

noslēgtiem projektiem tika novirzīta lieliem tematiskiem projektiem un tikai neliela daļa (24 %) valstīs esošām atbalsta shēmām (līdzvērtīgas mikroprojektiem); tāpat atzīmē, ka tikai neliela finansējuma daļa tika paredzēta Āzijai, kas ir visproblemātiskākais kontinents attiecībā uz cilvēktiesību pārkāpumiem; iesaka pārdomāt ģeogrāfisko līdzsvaru;

94. atzīmē, ka ir jā rūpējas, lai tiktu finansētas starptautiskās organizācijas, kuru finansējums tiek nodrošināts ar dalībvalstu novērtētu iemaksu palīdzību, piemēram, SKT, jo šādām organizācijām sniegtais finansējums ir līdzvērtīgs tādu valsts pušu subsidēšanai, kurām ir pienākums nodrošināt šādu finansējumu šīm organizācijām, un apdraud citus projektus un iestādes, kuras paļaujas uz *EIDHR* finansējumu, piemēram, NVO projektus un Sjerraleones īpašās tiesas informatīvo darbu un līdzšinējo programmu;

Cilvēktiesību un demokrātijas klauzulu īstenošana ārējos nolīgumos

95. pauž nožēlu par to, ka cilvēktiesību un demokrātijas klauzula, kas ir visu sadarbības un partnerattiecību nolīgumu ar trešām valstīm būtisks elements, joprojām netiek īstenota konkrētā veidā tāda mehānisma trūkuma dēļ, kas ļautu to pastiprināt;
96. šajā kontekstā vēlreiz uzsver ierosinājumus, kas iekļauti iepriekš minētajā Parlamenta 2006. gada 14. februāra rezolūcijā par cilvēktiesību un demokrātijas klauzulām Eiropas Savienības nolīgumos;
97. atkārtoti aicina īstenot cilvēktiesību klauzulas ar pārredzamākas konsultāciju procedūras pušu starpā palīdzību, sīki izklāstot politiskos un juridiskos mehānismus, kas izmantojami gadījumā, ja tiek izteikta prasība pārtraukt divpusēju sadarbību, pamatojoties uz atkārtotiem un/vai sistemātiskiem cilvēktiesību pārkāpumiem, kuri ir pretrunā starptautiskajiem tiesību aktiem; uzskata, ka klauzulās jāiekļauj arī informācija par mehānismu, lai ļautu īslaicīgi pārtraukt sadarbības nolīgumus, kā arī par „brīdināšanas mehānismu”;
98. atzīmē, ka 2007. gadā Eiropas Savienība nenošlēdz nevienu jaunu nolīgumu, kurā būtu iekļautas cilvēktiesību klauzulas;
99. atzinīgi vērtē to, ka Komisija un Padome 2007. gada jūnijā atcēla Baltkrievijas tirdzniecības atvieglojumus saskaņā ar vispārējo priekšrocību sistēmu (VPS) pēc tam, kad Baltkrievijas valdība nespēja īstenot nevienu no ieteikumiem, ko 2004. gadā iesniedza Starptautiskā Darba organizācija (SDO);

Cilvēktiesību aktualizēšana

100. aicina Komisiju turpināt rūpīgi uzraudzīt VPS+ atbalsta piešķiršanu valstīm, kuras pieļāvušas nopietnus trūkumus, īstenojot astoņas SDO konvencijas par darba tiesību pamatnostādņem saistībā ar pilsoņu un politisko tiesību pārkāpumiem vai ieslodzīto darba izmantošanu; aicina Komisiju izstrādāt kritēriju, saskaņā ar kuru VPS būtu jāatceļ, pamatojoties uz cilvēktiesību apsvērumiem;
101. atgādina par Deklarāciju par tiesībām uz attīstību, ko ANO Ģenerālā asambleja pieņēma ar 1986. gada 4. decembra Rezolūciju 41/128, kurā atzīts, ka tiesības uz attīstību ir

neatņemamas cilvēktiesības un ka valstīm ir galvenā atbildība par tādu apstākļu radīšanu, kas sekmē tiesību uz attīstību īstenošanu, un tām jāveic pasākumi, lai formulētu starptautiskās attīstības politikas, lai veicinātu šo tiesību pilnīgu īstenošanu; aicina veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka starptautiskajās attīstības programmās, kas veidotas, lai izskatītu šo valstu atbildību, ir ietverošas un pieejamas invalīdiem saskaņā ar ANO Konvencijas par invalīdu tiesībām, ko Eiropas Kopienas parakstīja 2007. gada 30. martā, 32. pantu;

102. atgādina, ka Eiropas Savienības 2008. gada vispārējā budžetā ir noteiktas apropriācijas, kas paredzētas invaliditātes pārbaudei, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar Kopienas teikto tās atbilst ANO Konvencijas par invalīdu tiesībām 32. pantam, un aicina šos budžeta noteikumus precīzi ievērot un pārbaudīt;
103. aicina Padomi darīt visu iespējamo, lai īstenotu pamattiesības uz veselību attiecībā uz sāpju remdināšanu un pieeju sāpes remdējošiem opiātiem, norādot, ka Starptautiskā Narkotiku kontroles pārvalde ir lūgusi starptautisko sabiedrību veicināt sāpes remdējošu līdzekļu izrakstīšanu, jo īpaši nabadzīgās valstīs, jo vairāk nekā 150 valstīs akūti trūkst ārstēšanas;
104. bez izņēmumiem nosoda visu veidu bērnu ekspluatāciju, kas izpaužas kā seksuālā ekspluatācija, tostarp bērnu pornogrāfija un bērnu sekstūrisms, vai piespiedu darbs, kā arī visu veidu cilvēku tirdzniecību;
105. mudina Komisiju kopā ar Eiropas un vietējiem uzņēmumiem turpināt veicināt uzņēmumu sociālo atbildību; aicina Padomi ziņot Parlamentam par jebkādu informāciju no ANO īpašā pārstāvja uzņēmumu un cilvēktiesību lietās, kura precīzē starptautisko korporāciju un citu uzņēmumu atbildības standartus un pienākumus attiecībā uz cilvēktiesībām;
106. atzīst, ka imigrācijas politika ir kļuvusi par prioritāti ES iekšpolitikas un ārpolitikas darba kārtībā un ka savos dokumentos ES ir mēģinājusi saistīt imigrāciju ar attīstību un nodrošināt, ka tiek ievērotas imigrantu pamattiesības; tomēr apgalvo, ka reālā situācija neatbilst šiem dokumentiem; pauž īpašu satraukumu par to, ka nolīgumi par nelegālo imigrantu atpakaļuzņemšanu tiek slēgti ar trešām valstīm, kurām nav vajadzīgā juridiskā un iestāžu mehānisma, lai nodrošinātu pilsoņu atpakaļuzņemšanu un aizsargātu viņu tiesības;
107. aicina Padomi nodrošināt, ka bēgļu, patvēruma meklētāju un migrantu tiesības tiek pilnībā ievērotas praksē, stiprinot sadarbību ar trešām valstīm imigrācijas un patvēruma jomās; uzsver, ka īpaši Eiropas kaimiņattiecību politikas mehānisms ir jāizmanto, lai uzraudzītu cilvēktiesību ievērošanu šajā jomā; aicina Padomi un Komisiju pārbaudīt, ka tādu sadarbības politiku kontekstā, kas attiecas uz pasākumiem pret nelikumīgo imigrāciju, netiek atbalstīta policija un tiesu iestādes valstīs, kuras nopietni un sistemātiski pārkāpj cilvēktiesības un/vai neziņo par veidu, kādā tiek izmantots attiecīgais finansējums;
108. aicina Komisiju un Padomi īstenot Eiropas Savienības iniciatīvas starptautiskā līmenī, lai cīnītos pret vajāšanu un diskrimināciju seksuālās orientācijas un dzimuma identitātes dēļ, piemēram, veicinot rezolūciju par šo jautājumu ANO līmenī un sniedzot atbalstu

NVO un dalībniekiem, kuri veicina vienlīdzību un nediskrimināciju; nosoda to, ka daudzas valstis ir atzinušas homoseksuālu uzvedību par kriminālnoziedzumu, ka Irāna, Saūda Arābija, Jemena, Sudāna, Mauritanija un Apvienotie Arābu Emirāti un daļa Nigērijas piespriež nāvessodu par homoseksuālām darbībām, ka 77 valstīs ir tiesību akti, kas ļauj valsts iestādēm celt apsūdzību un dod iespēju piespriest cietumsodu cilvēkiem par iesaistīšanos viena dzimuma attiecībās un ka vairākām valstīm, piemēram, Indijai, Pakistānai, Bangladešai, Ugandai, Kenijai, Tanzānijai, Zambijai, Malāvijai, Nigērai, Burkina Faso, Sjerraleonei un Malaizijai ir tiesību akti, kuri paredz cietumsoda piemērošanu termiņā no 11 gadiem līdz mūža ieslodzījumam; pilnībā atbalsta Džakartas Principus par starptautisko tiesību aktu cilvēktiesību jomā piemērošanu attiecībā uz seksuālo orientāciju un dzimumu līdztiesību; mudina dalībvalstis sniegt patvērumu personām, kurām draud vajāšana viņu izcelsmes valstī seksuālās orientācijas un dzimuma identitātes dēļ;

109. aicina Komisiju un Padomi, ņemot vērā plānoto ANO Narkotiku un noziedzības apkarošanas biroja (*UNODC*) 2009. gada ministru sanākumi, nodrošināt, ka finansējums, kas piešķirts starptautiskām aģentūrām, piemēram, ANO, lai cīnītos pret nelikumīgām narkotikām, nekad tieši vai netieši netiek izmantots to valstu drošības struktūru atbalstam, kas nopietni un sistemātiski pārkāpj cilvēktiesības vai izpilda nāvessodu ar narkotikām saistītās lietās; tāpat aicina sagatavot dokumentu, visaptverošā un detalizētā veidā izklāstot visu Eiropas Savienības dalībvalstu labākās prakses attiecībā uz cilvēktiesību un narkotiku politiku, izmantojot ANO Narkotisko vielu apkarošanas komisijas nākamās sesijas izdevību;
110. atkārtoti uzsver Eiropas Savienības iekšējās politikas, kas veicina starptautisko tiesību aktu par cilvēktiesībām ievērošanu, nozīmi un to, ka dalībvalstīm jāizdod tiesību akti atbilstīgi, cita starpā, saistībām, kas izriet no Ženēvas Konvencijas un tās fakultatīvā protokola, Konvencijas par spīdzināšanas novēršanu, Konvencijas par genocīdu un Starptautiskās krimināltiesas Romas statūtiem; atzinīgi vērtē progresu, kas sasniegts universālās jurisdikcijas piemērošanā dažās dalībvalstīs; lai nodrošinātu iekšpolitikas un ārpolitikas lielāku saskaņotību, mudina Padomi, Komisiju un dalībvalstis iekļaut cīņu pret smagu starptautisko noziedzumu nesodāmību kopējās ES brīvības, drošības un tiesiskuma telpas attīstīšanā;
111. atkārtoti pauž bažas par interneta satura ierobežojumiem attiecībā uz informācijas izplatīšanu vai saņemšanu, ko piemēro valdības un kas strikti neatbilst vārda brīvības garantijai; šajā sakarā pieprasa Padomei un Komisijai sagatavot tādus Kopienas noteikumus par tirdzniecību ar trešām valstīm attiecībā uz produktiem, tostarp programmatūru, datortehniku un citiem līdzīgiem produktiem, kuru vienīgais uzdevums ir veikt vispārējus uzraudzības pasākumus, un ierobežotu pieeju internetam veidā, kurš neatbilst vārda brīvībai, un šādu preču importu un eksportu, izņemot preces, kuru vienīgais uzdevums ir aizsargāt bērnus; uzskata, ka tas pats jāattiecinā uz novērošanas un/vai militāro tehnoloģiju, kas paredzēta valstīm, kuras sistemātiski pārkāpj cilvēktiesības; tāpat aicina rast konkrētu risinājumu, lai novērstu, ka Eiropas uzņēmumi sniedz šīm valstīm personīgos datus, kurus var izmantot šādu tiesību, jo īpaši vārda brīvības, pārkāpšanai;

Eiropas Parlamenta iejaukšanās cilvēktiesību lietās efektivitāte

112. aicina Padomi piedalīties debatēs par steidzamām rezolūcijām un aicina Cilvēktiesību apakškomitejai dot konstruktīvāku lomu visaptveroša un pārredzama steidzamu jautājumu izvēles kritērija izveidē;
113. iesaka rezolūcijas un citus galvenos dokumentus attiecībā uz cilvēktiesību jautājumiem pārtulkot valodās, kurās runā mērķa reģionos, jo īpaši valodās, kuru lietošanu neatzīst valdības iestādes, kas atbildīgas par cilvēktiesību pārkāpumiem;
114. pauž dziļu nožēlu par to, ka Birmas un Kubas iestādes noraidīja Parlamenta prasību piekrist delegācijas nosūtīšanai, lai apciemotu bijušos Saharova balvas laureātus; uzskata, ka Parlamentam ir jāveicina Saharova balvas laureātu tīkla izveide, regulāri rīkojot sanāksmes Parlamentā;
115. atgādina Parlamenta delegācijām, ka tām savu apmeklējumu darba kārtībā sistemātiski jāiekļauj starpparlamentāras debātes par cilvēktiesību situāciju;
116. atzinīgi vērtē Pagaidu komitejas saistībā ar iespējamo CIP veikto Eiropas valstu izmantošanu, lai pārvadātu un nelikumīgi turētu apcietinājumā gūstekņus, darbu un šīs komitejas ziņojumu, kura rezultātā Parlaments 2007. gada 14. februārī pieņēma rezolūciju šajā sakarā¹; pieprasa Eiropas Savienībai un dalībvalstīm kopīgi strādāt visos līmeņos, lai atklātu ārkārtas pārsūtīšanas darbības tagad un nākotnē;

o

o o

117. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu un kandidātvalstu valdībām un parlamentiem, Apvienoto Nāciju Organizācijai, Eiropas Padomei, EDSO un šajā rezolūcijā minēto valstu valdībām.

¹ OV C 287 E, 29.11.2007., 309. lpp.